

ШОСТАК Станіслав Леонтійович (1947–2013)

Випускник факультету
промислового та цивільного будівництва (1982)

Проректор з адміністративно-господарської
діяльності ПДАБА (1985–2013)

Доля Станіслава Леонтійовича тісно пов'язана з Придніпровською державною академією будівництва та архітектури: тут він здобув освіту та 28 років працював проректором.

Народився в 1947 р. на Херсонщині. Згодом його родина переїхала у Дніпропетровськ. Ключовим поштовхом до кар'єри будівельника стала армія. С. Л. Шостак служив на Забайкаллі, і, незважаючи на вкрай важкі погодні умови (морози сягали позначки -40°C), здобув кваліфікацію військового будівельника. З 1969 р. працював монтажником у тресті «Дніпром'ясомолремонт».

Найголовніший етап у житті Станіслава Леонтійовича розпочався в 1977 р., коли він вступив до ДІБІ. 28-річний юнак заради освіти вирішив залишити роботу. Ініціативний та завзятий С. Л. Шостак не міг обмежуватися лише навчанням, тому записався на роботу до будзагону. Саме завдяки його загонові в інституті було зведено гуртожитки № 7 та № 8, а також актовий зал і висотний навчальний корпус. Така праця давала студентам можливість додаткового заробітку і ґрунтовної практики, адже передбачалося опанування обраної професії безпосередньо на виробництві. Утім, Станіслав Леонтійович пішов ще далі. Зовсім скоро він очолив будзагін Дніпропетровської області і вирушив на будівництво газопроводу «Уренгой — Помари — Ужгород».

Це був грандіозний проект із прокладання газової магістралі завдовжки 4450 км. Вона мала сполучати газові родовища Сибіру з найважливішими промисловими об'єктами СРСР, і, зрештою, постачати газ до Європи. Будзагони Дніпропетровщини, якими керував С. Л. Шостак, займалися будівництвом доріг, проїздів, водопровідних мереж, благоустроєм житлових районів у Тюменській області. Працювати в жорсткому кліматі було вкрай складно, адже замерзла земля не піддавалася дії техніки. Товариші Станіслава Леонтійовича стверджували, що саме у складних умовах його

здібності виявлялися якнайкраще. Він був справжнім працелюбом і спонукав до ефективної праці своїх підлеглих, навчав їх дисциплінованості та відповідальності. Але, водночас, з великою увагою і турботою ставився до кожного працівника. Саме за цю роботу був відзначений почесною нагородою — орденом Дружби народів (1981).

Після успішного завершення будівництва, С. Л. Шостак повернувся до роботи в інституті, а в 1985 р. йому запропонували працювати проректором з адміністративно-господарської діяльності. Так, у 38 років він став наймолодшим проректором СРСР.

З цього моменту перед Станіславом Леонтійовичем постало відповідальне завдання — налагодити роботу інституту, стежити за господарськими потребами вишу та забезпечувати його устаткуванням і матеріалами. Як свідчать колеги С. Л. Шостак, виконання ним своїх посадових обов'язків здійснювалося на найвищому рівні. Капітальні і поточні ремонти гуртожитків, навчальних корпусів та ін. під його керівництвом реалізовувалися швидко та якісно. В академії часто говорили: «Треба спитати у Шостак». І він справді радив, що і як слід зробити. Таким чином, механізм академії працював чітко та злагоджено. Навіть у тяжкі 90-ті рр. Станіславу Леонтійовичу вдавалося забезпечити виш усім необхідним для належного проведення навчального процесу.

Неодноразово запрошувався на роботу до Києва, проте щоразу відмовлявся, адже праця в академії була вагомою частиною його життя. Посаду проректора обіймав до останніх днів життя, приїжджаючи тяжко хворим на наради і продовжуючи піклуватися про роботу ПДАБА.

Станіслав Леонтійович неодноразово обирався депутатом Жовтневої районної та міської рад м. Дніпропетровська. Він часто говорив, що його мета — це постійна праця та допомога людям. І в досягненні цієї мети С. Л. Шостак був зразковим прикладом для всіх, хто його оточував.

Станіслав Леонтійович
на робочому місці, 80-ті рр.